

nas o de la laringe, sempre tan carinyós i servicial. El Dr. Costa és amic i conegut de tothom, una bona persona, amable, bondadós i intel·ligent. És encara un gran mariner. Li agrada molt anar a pescar i navegar. Els anys no perdonen ningú, però ell continua conservant l'esperit i el cor d'un jove. La gent de Begur quan no anava a fer-se visitar, l'esperava a la sortida de la missa de Begur; mentre, es banyava a la platja. Sempre atenia els pacients a casa del seu bon amic l'Amador de can Nan, i més tard a la del seu gendre en Paco Font. Allà era on tenia el seu consultori gratuït. No va tenir mai un no per a ningú. Molts anys enrere, quan no hi havia la Seguretat Social, tothom era soci de les clíniques privades, en aquest cas a Begur tots érem de la Clínica l'Aliança, on ell exercia l'especialitat d'otorinolaringòleg. Quan a algun soci, malauradament, l'havien d'intervenir, forçosament havien d'anar a l'Aliança de Barcelona. Allà sempre hi trobaves l'amable i servicial Dr. Costa que t'atenia immillorablement. En els moments tristos i difícils, sempre t'aconsellava i et donava ànims per afrontar la delicada situació. Tots li desitgem molts anys de vida i salut per poder continuar tenint-lo entre nosaltres.

Referint-nos als primers estrangers que ens visitaren, no tinc pas coneixements per afirmar-ho, però segons el llibre *Begur* de l'amic Lluís Costa, l'any 1810, ens visità el general Doyle, anglès i aliat dels espanyols. Podria ser un dels primers. Ja

Aiguafreda, i al fons, Cap Sa Sal, edificació emblemàtica del boom turístic.

pels anys cinquanta i seixanta, començaren a venir els que ja anomenàvem turistes: la Sra. Violeta de la Casa Rosa; un metge francès que feia acupuntura, quan aquí encara no es coneixia i que es deia Arnó; el Dr. Rosò de Perpinyà; l'Artxò, aquell famós clarinetista americà; el Dr. Zecail, i tants i tants d'altres que es faria una llista interminable.

Uns altres personatges molt significatius eren la parella formada per el

pare i fill l'avi Xeru i en Joanet: pescadors, barquers i recaders dels primers estiuejants de Sa Tuna. Sempre els recordarem, tan bromistes i amb el bon sentit de l'humor a flor de llavis.

S'explica que molts anys enrere, un home de Begur que li deien es Pit va morir ofegat a sa platja de s'Eixugadó. Un jove que feia el soldat, lluny de la nostra Catalunya, quan va assabentar-se de la desgràcia, va escriure a la seva família una carta que entre altres coses deia així: "Parece mentira que un hombre tan fuerte y robusto como era Pit, haya tenido que ir a morir a sa platja de s'Eixugadó".

En Joan i en Gervasi Sais, pescadors nats de Sa Tuna, segur que en saben un grapat més d'aquests petits fets, anècdotes i historietes que transformades a través del llenguatge begurenc salat, s'han convertit en conte, entre la realitat i la fantasia.

Oblidem-nos de la crisi i la corrupció i procurem, tots plegats, passar l'estiu tan bé com sigui possible.

El Dr. Costa amb la seva esposa Sra. Loreto, ja desapareguda, fotografiats en un dinar de casament de fa uns quants anys